

men at en af Danmarks første Geistlige har ogjaa selv i denne Sal gjort gjældende, at den er total forlert. (Som den rigtige Fortolkning staar jo fast, at den berømte Apostel talte sande og fornuftige Ord, hvad jo ogsaa den tilstedeværende jødiskdannede Kong Agrippa den II, udtrykkelig bevidner, men Sagen er den, at Hedningen Festus var ved denne Leilighed i de Ting en ganske overordentlig Domsmer. Deri ligger Pointet i Stedet, som det ærede Medlem for Maribo tilfod sig nys at citere, og efterat man har faaet almindeligt det rette Syn paa Stedet, isaa vender som bekjendt Citatet af Festus's Ord med Beshyldningen for Lærdom sig jo netop tilbage imod den Citerede selv just ikke med den Beshyldning. Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre mod, det ærede Medlem, er den, at han satte mit Navn i Forbindelse med alle de ældre Servituter, som her vare blevne fremdragne. Det er imidlertid ikke mig, der oprindeligt har fremdraget dem, men det er en tidligere Kultusminister, det daværende Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds. Han fremdrog dem, og jeg har kun suppleret Listen, men med dem i sin Haand gjennemførte han Loven af 19de Febr. 1861 om Kirkesyn, og ville de ærede Medlemmer se denne Lov igjennem og se, hvilke Forordninger Ministeren med disse ældre Servituter som sit Sværd satte igjennem som tidsvarende, isaa ville De dog utvivlsomt vist idetmindste finde, hvor vanffelig den Afgjorelsesmaade vil i Praxis blive, som de have foreslaaet i deres Lovforslag med Hensyn til Ansættelse af Kirketiendens Forpligtelser.

Sad: Naar jeg har bedt om Ordet, er det væsentlig kun for at give den ærede Indenrigsminister enkelte ganske korte Svar paa, hvad han fremkom med; men forinden jeg gjør det, skal jeg dog, da det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) beklagede sig over, at han ikke havde modtaget Svar med Hensyn til et Par enkelte Oplysninger, som han havde begjært, tillade mig at udtale, at jeg tror dog, at hvad det Første angik, har han i alle Tilfælde faaet Svar forud fra mig i de Bemærkninger, som jeg ved Mødets Begyndelse fremførte. Jeg søgte nemlig

dengang at paavise, at den Erfaring, man har, viser, at det dog temmeligt tilnærmelsesvis lader sig gjøre at beregne saadanne Bedligholdelses- og Reparationsarbejder og andre Forpligtelser, som maatte paahvile Cieren af Kirketienden. Der kan ganske vist, som baade jeg og min ærede Medforslagsstiller har sagt, blive Tale om mindre Tab og mindre Fordelse, men der kan neppe blive Tale herom i en Udstrækning, der kan have væsentlig Betydning. Det ærede Medlem bad derhos om Oplysning om, hvorledes man skulde forholde sig, naar f. Ex. 5 af et Sogns Tiendeere forlangte Afløsning, og Staten saaledes fik en rigtig Part i Tienden. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, at 5 Medlemmer af en Korporation, der er Tiendeer, kunne forlange Afløsning. Det er nemlig ikke den Enkelte, der er Tiendeer, men det er Vedkommende i deres Helhed; det er en Korporation, der er Tiendeer affurert paa samme Maade, som et Aktieselskab kan ere Tienden, eller som en enkelt Mand, eller som Staten kan det. Den ærede Indenrigsminister vil paa Grund af den fremrykkede Tid tilgive mig, at jeg ikke gaar ind paa flere af de Bemærkninger, han kom med, og som om ikke fuldstændig isaa dog tilbørlig tidligere ere berørte baade af mig og min ærede Medforslagsstiller, og derfor undskyldte, at jeg kun henvender mig til ham med Hensyn til enkelte Ytringer, der have bragt noget Nyt ind i Diskussionen. Den ærede Minister henvendte et Spørgsmaal til os med Hensyn til § 9, hvorledes vi havde tænkt os Forholdet der, idet han mente, at der kunde komme Vanffeltgheder med Hensyn til mulige Prioriteter. Jeg vil kun sige, at vi have tænkt os, at det ganske simpelt gaar saaledes til, at Tiendeeren ikke isaa Afløsning, uden at han selv forlanger den, og han vil altsaa selv i Forveien inden han forlanger Afløsning, have ordnet Forholdet til sine Kreditorer, eller i ethvert Tilfælde maa han, naar han selv forlanger Afløsning, bære de Vanffeltgheder, som deraf kunne flyde. I Mellemtiden ligge jo Obligationerne hos det Offentlige som vi ere gaaede ud fra er Statskassen, altsaa under dens Ansvar, enten paa det ene eller det andet Sted, da denne Lov jo gaar ud paa,